

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Hosekræmmeren (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388534096.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

«Vi og Kjeld Esbensen» - begyndte hun, efter at have trukket en Stol hen til Bordet, sat sig paa Samme, og lavet sit Strikketøj tilrette »har været Naboer, siden jeg kom i Gaarden. Kjelds Esben og vores Cecil bleve gode Venner, inden Nogen vidste det. Vor Mand var ikke meget glad, og jeg ikke heller, for Esben havde ikke stort, og hans Fader slet Intet. Men vi tænkte alligevel, at Tøsen skulde have været klogere, end at lægge sig efter saadan en grøn Dreng. Han løb rigtig nok omkring med lidt Hoser, og tjente et Par Skilling; men hvorlangt skulde det række? Saa kom de og bejlede: vor Mand sagde nej - som ikke sært var - og dermed drog Esben ad Holsteen til. Vi fornåm nok, at Cecil blev lidt tungsindig; men det kjerte vi os ikke efter; »»hun glemmer ham vel«« sa'e vor Mand, »»naar den Rette kommer.«« Det varede heller ikke længe inden Mads Egelund - jeg veed ikke, om De kjender ham? han boer ellers et Par Miil herfra, han kom, og bejlede med en gjældfri Gaard og tre tusind Daler paa Rente. Det kunde nok gaae an. Michel sagde straks Ja; men Cecil - Gud bedre! hun sagde Nej. Saa blev Manden vred, og holdt Huus med hende. Jeg syntes nok, han var for haard; men den salig Mand vilde helst raade sig selv; og derfor gik ogsaa han og Madses Fader til

119 Præsten og lod lyse. Det gik godt to Søndage; men den tredie, da han sagde: »»Haver Nogen Noget derimod at sige,«« rejste Cecil sig i Stolen, og raabte: »»Det har jeg; der er lyst tre Gange for mig og Esben i Paradiis.«« Jeg tyssede paa hende; men det var for silde: ethvert Menneske i Kirken havde hørt det, og saae hen til vor Stol - vi overgik jo en stor Skam! - Endnu tænkte jeg ikke endda paa, at hun var gaaet fra Forstanden; men inden Præsten var kommen ned af Prækestolen, begyndte hun igjen at remse op om Esben og Paradiis, om Brudekjole og Brudeseng, og hist op og her ned, det Første var det Sidste, og det Sidste det Første. - Vi maatte med hende ud af Kirken. Salig Michel skjændte vel paa hende, og sagde: at det var hendes Skjelmstykker; ja Gud hjælpe os for Skjelmstykker! Det var hendes ramme Alvor; taabelig var hun og taabelig blev hun.«